

DA

DA

DA



KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER

Bruxelles, den 21.9.2007
KOM(2007) 546 endelig

2002/0222 (COD)

MEDDELELSE FRA KOMMISSIONEN TIL EUROPA-PARLAMENTET

i henhold til EF-traktatens artikel 251, stk. 2, andet afsnit,

vedrørende

**Rådets fælles holdning med henblik på vedtagelse af Europa-Parlamentets og Rådets
direktiv om forbrugerkreditaftaler**

MEDDELELSE FRA KOMMISSIONEN TIL EUROPA-PARLAMENTET

i henhold til EF-traktatens artikel 251, stk. 2, andet afsnit,

vedrørende

Rådets fælles holdning med henblik på vedtagelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om forbrugerkreditaftaler

1. SAGSFORLØB

Forslag sendt til Europa-Parlamentet og Rådet (dok. KOM(2002) 443 endelig - 2002/0222 COD):	12. september 2002
Udtalelse afgivet af Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg:	17. juli 2003
Udtalelse afgivet under Europa-Parlamentets førstebehandling:	20. april 2004
Første ændrede forslag fremsendt:	29. oktober 2004
Andet ændrede forslag fremsendt:	7. oktober 2005
Politisk enighed i Rådet (konkurrenceevne):	21. maj 2007
Fælles holdning vedtaget:	20.9.2007

2. FORMÅLET MED KOMMISSIONENS FORSLAG

Forslaget til et nyt direktiv om forbrugerkredit har to formål: at sikre en høj grad af forbrugerbeskyttelse og at skabe forudsætningerne for et egentligt indre marked for forbrugerkredit.

Direktivet fra 1987 var baseret på minimumsharmonisering. Næsten alle medlemsstaterne er i forskelligt omfang gået videre end disse standarder. Det har gjort det vanskeligt at skabe et indre marked. Fuldstændig harmonisering af direktivets fem vigtigste moduler (oplysninger forud for og i forbindelse med aftaleindgåelse, årlige omkostninger i procent (ÅOP), fortrydelsesret og ret til førtidig tilbagebetaling) har til formål at bidrage til at skabe et indre marked for forbrugerkredit, fordi kreditgiverne ikke skal tilpasse deres produkter til forskellig national lovgivning i medlemsstaterne.

Det gældende direktiv om forbrugerkredit (87/102/EØF) blev vedtaget i 1987 og omhandler kun grundlæggende forbrugerbeskyttelsesforanstaltninger. Den seneste markedsudvikling har nødvendiggjort en tilpasning af reglerne.

3. BEMÆRKNINGER TIL DEN FÆLLES HOLDNING

3.1 Generelle bemærkninger

For Kommissionen var det vigtigste at få harmoniseret kravene om oplysninger forud for og i forbindelse med aftaleindgåelse, beregningen af ÅOP, retten til førtidig tilbagebetaling og fortrydelsesretten.

Kommissionen er tilhænger af at indføre et standardskema, som kreditgiver anvender til at opfylde sine forpligtelser med hensyn til oplysninger forud for aftaleindgåelse.

3.2 Europa-Parlamentets ændringsforslag ved førstebehandlingen

Ændringsforslag, der er blevet indarbejdet i den fælles holdning

Med hensyn til direktivets anvendelsesområde foreslog Europa-Parlamentet en række undtagelser, som enten blev godtaget som sådan eller i en ændret form.

Kautionsaftaler undtages fra direktivets anvendelsesområde i det ændrede forslag, og undtagelsen indgår i den fælles holdning [artikel 2, stk. 1].

I den fælles holdning tages der også højde for forslaget om ikke alene at undtage kreditaftaler sikret ved pant i fast ejendom, men også kreditaftaler med anden sammenlignelig sikkerhed [artikel 2, stk. 2, litra a)], og (på kreditområdet) tilføjede Rådet nye undtagelser vedrørende finansiering af køb af fast ejendom (jf. 3.3 nedenfor).

Med hensyn til undtagelserne foreslog Parlamentet at undtage kreditaftaler for beløb under 500 EUR og over 100 000 EUR. Kommissionens ændrede forslag omhandler en enkel ordning for kreditter under 300 EUR. Rådet kunne tilslutte sig indførelse af en fuldstændig undtagelse for kreditter under 200 EUR og fastsættelse af en øvre grænse på 100 000 EUR [artikel 2, stk. 2, litra c)] i overensstemmelse med Parlamentets udtalelse. Denne løsning er acceptabel, for i forbindelse med mindre kreditter kan alle forbrugere i EU beskyttes af deres medlemsstat, hvis den skønner det nødvendigt at indføre regler. Endvidere opnås disse mindre kreditter sjældent på tværs af grænser. Kreditter for beløb over 100 000 EUR er ikke typiske forbrugerkreditter og har derfor ikke brug for beskyttelse i henhold til direktivet.

Med hensyn til kassekredit og overtræk tilslutter Kommissionen og Rådet sig Parlamentets idé om enkle ordninger (dvs. om at afkorte listen over forpligtelser), således at disse produkter bliver ved med at være fleksible [artikel 2, stk. 3 og 4]. Men drøftelserne i Rådet førte i sidste ende til en længere liste end den, Parlamentet og Kommissionen foreslog.

Rådet indførte på grundlag af Kommissionens ændrede forslag enkle ordninger for andre særlige kreditaftaler (kreditaftaler med andelslåneforeninger [artikel 2, stk. 5] og aftaler mellem kreditgiver og forbruger om nærmere betingelser for henstand med tilbagebetaling af allerede misligholdte kreditter [artikel 2, stk. 6]). Parlamentet foreslog fuldstændig undtagelse i sådanne tilfælde.

Med hensyn til definitioner havde Kommissionens oprindelige forslag en bred definition af de samlede omkostninger i forbindelse med kredit (alle de omkostninger, som forbrugeren skal betale for kreditten). Parlamentet foreslog en snævrere definition, som kun omfatter omkostninger, kreditgiver har kendskab til i forbindelse med kreditaftalens forvaltning, og udelukker omkostninger, som skal betales til tredjemand (notar, skattevæsen). Kommissionen fulgte ændringsforslaget og medtog omkostninger i forbindelse med kreditaftaler, som kreditgiver har kendskab til, og udelukkede omkostninger, som skal betales til tredjemand. Men den foreslog at medtage omkostninger ved accessoriske tjenesteydelser i forbindelse med tjenesteaftalen (navnlig forsikringspræmier), hvis tjenesteydelsen er en forudsætning for at opnå kredit eller den averterede sats, og aftalen indgås med kreditgiver eller under visse omstændigheder med tredjemand. Den fælles holdning er på linje med Kommissionens ændrede forslag undtagen for skat, som ikke blev udelukket [artikel 3, litra g)]. Selv om udelukkelse af skat ville have været at foretrække, kan Kommissionen acceptere denne løsning som et kompromis.

Med hensyn til tilknyttede kreditaftaler anvendte Rådet en definition fra Parlamentet, som blev ændret lidt [artikel 3, litra n)].

For så vidt angår oplysningskrav ved reklamer, tages der i den fælles holdning hensyn til Kommissionens ændrede forslag med en liste over vigtige oplysninger (ÅOP, kredittens løbetid, de månedlige afdrags antal og størrelse samt de samlede omkostninger i forbindelse med kredit), som skal gives, medmindre reklamen indeholder et specifikt kredittilbud [artikel 4]. I den fælles holdning afhænger listen med obligatoriske oplysninger dog af, om reklamen angiver en rentesats eller en andet talstørrelse. På den måde tages der hensyn til, at forbrugerne har behov for flere oplysninger (f.eks. om ÅOP), når reklamen indeholder en talstørrelse, for at forebygge, at forbrugerne vildledes af dette ene tal. Rådet mente ikke, det ville være nødvendigt at lade denne bestemmelse finde anvendelse i de tilfælde i medlemsstaterne, hvor national lovgivning kræver angivelse af ÅOP ved reklame, som ikke omfatter en talstørrelse [artikel 4, stk. 2, andet punktum]. Kommissionen er enig (denne undtagelse vedrører kun tilfælde, som ikke er omfattet af direktivet, og sikrer, at de berørte medlemsstater kan beholde deres lovgivning).

Listen over de oplysninger, der skal gives, blev ændret, og Rådet gav medlemsstaterne mulighed for at undlade at kræve angivelse af ÅOP i forbindelse med kassekredit [artikel 4, stk. 2, litra c)]. Det er acceptabelt, at medlemsstaterne får et sådant spillerum, for overtræk har for nærværende næsten ingen konsekvenser på tværs af grænser.

Kommissionen overtog helt eller delvis Europa-Parlamentets ændringsforslag vedrørende krav om oplysninger forud for aftaleindgåelse og foreslog i sit ændrede forslag krav, som Rådet derefter overtog helt eller delvis. Rådet indførte nye elementer (f.eks. skemaet til standardoplysninger forud for aftaleindgåelse, jf. 3.3 nedenfor).

Med hensyn til fastlæggelsen af kreditgivers almindelige forpligtelser forud for kreditaftalens indgåelse rettede Rådet sig efter Kommissionens ændrede forslag

med krav om vurdering af forbrugerens kreditværdighed. Kreditgiver skal vurdere forbrugerens kreditværdighed på grundlag af fyldestgørende oplysninger, som indhentes fra forbrugeren, hvis det er hensigtsmæssigt, og ved at søge i en database, hvis det er nødvendigt [artikel 8, stk. 1]. Men Rådet opgav princippet om ansvarlig kreditgivning. Det er acceptabelt, for Rådet tilsluttede sig, at medlemsstaterne er forpligtet til at sikre, at kreditgivere giver fyldestgørende forklaringer for at sætte forbrugeren i stand til at vurdere, om den foreslåede kredit passer til vedkommendes behov og finansielle situation [artikel 5, stk. 6].

Parlamentet og Rådet tilføjede andre oplysninger til den oprindeligt kortere liste over obligatoriske oplysninger forud for aftaleindgåelse. For så vidt angår Parlamentets tilføjelser (ekstraomkostninger, for så vidt kreditgiver er bekendt med dem; udgifter i forbindelse med en konto, der oprettes specielt med henblik på det pågældende lån; omkostninger ved anvendelse af betalingsmidler, omkostninger ved betalingstransaktioner; de samlede omkostninger for forbrugeren ved lånoptagningen, procedurer for udøvelse af fortrydelsesretten; tilbagebetalingsvilkår, morarenter og måden, de tilpasses på, samt misligholdelsesomkostninger), tog Rådet hensyn til omkostningerne ved at have en eller flere konti [artikel 5, stk. 1, litra i)], omkostningerne ved anvendelse af et betalingsmiddel og alle andre omkostninger [artikel 5, stk. 1, litra i) og oplysningerne vedrørende forfaldne beløb [artikel 5, stk. 1, litra l)]. På grundlag af Kommissionens ændrede forslag tilføjede Rådet følgende til listen: angivelse af omkostninger i forbindelse med notar [artikel 5, stk. 1, litra j)], forpligtelse til at bestille en accessorisk tjenesteydelse i forbindelse med kreditaftalen [artikel 5, stk. 1, litra k)], fortrydelsesret eller ej [artikel 5, stk. 1, litra o)], ret til førtidig tilbagebetaling [artikel 5, stk. 1, litra p)], ret til at blive orienteret om resultatet af en databasesøgning [artikel 5, stk. 1, litra q)], og forbrugerbetaling, som ikke umiddelbart fører til amortisation af det samlede kreditbeløb [artikel 5, stk. 5]. Derudover tilføjede Rådet på eget initiativ oplysning om kredittype [artikel 5, stk. 1, litra a)], kreditgivers identitet og adresse [artikel 5, stk. 1, litra b)], en advarsel om følgerne af manglende betalinger [artikel 5, stk. 1, litra m)], retten til efter anmodning at få udleveret en kopi af udkastet til kreditaftale [artikel 5, stk. 1, litra r)] og, hvis det er relevant, hvor længe oplysningerne forud for aftaleindgåelsen er bindende for kreditgiveren [artikel 5, stk. 1, litra s)].

Kommissionen anførte, at listen med krav om oplysninger forud for aftalens indgåelse ikke burde være længere end i Kommissionens ændrede forslag for at undgå alt for store informationsmængder, men tilsluttede sig dog listen over oplysninger i den nuværende udformning, i betragtning af at nogle af de nye oplysninger kun er relevante i særlige tilfælde og kun vil optræde i det obligatoriske skema under disse omstændigheder (jf. 3.3).

Hvad angår oplysninger forud for aftaleindgåelse i særlige tilfælde, som f.eks. i forbindelse med overtræk, blev den enkle ordning, som Parlamentet foreslog, indarbejdet i den fælles holdning, men listen over oplysninger blev udvidet [artikel 6, stk. 1, 2 og 3]. Da disse særlige tilfælde ikke har væsentlige konsekvenser på tværs af grænser, modsatte Kommissionen sig ikke denne liste. Kommissionen har den samme holdning til det spillerum,

medlemsstaterne får med hensyn til angivelse af ÅOP i forbindelse med overtræk [artikel 6, stk. 2].

Hvad angår adgang til databaser, foreslog Parlamentet at lade medlemsstaternes forpligtelse til at sikre en central database bortfalde. Kommissionen og Rådet tilsluttede sig dette ændringsforslag [artikel 9]. Parlamentet foreslog at beholde kravet om, at kreditgivere fra andre medlemsstater skal have adgang til eksisterende databaser på samme vilkår som kreditgivere i den pågældende medlemsstat. Kommissionen tilføjede, at der skal være adgang uden forskelsbehandling, hvilket Rådet accepterede [artikel 9, stk. 1]. Parlamentet foreslog også at beholde bestemmelsen om, at forbrugeren straks og gratis orienteres om resultatet af enhver databasesøgning. Dette ændringsforslag indgik i Kommissionens ændrede forslag, men blev begrænset til de tilfælde, hvor forbrugeren anmoder om oplysningerne. Rådet begrænsede forpligtelsen til at orientere forbrugeren yderligere til kun at finde anvendelse i situationer, hvor en kreditanmodning afslås på grundlag af databasesøgningen [artikel 9, stk. 2]. Det er acceptabelt, for forpligtelsen omfatter den situation, hvor det er vigtigst for forbrugerne at have kendskab til en databasesøgning.

Med hensyn til oplysninger i aftalen blev der taget hensyn til Parlamentets forslag om at tilføje oplysninger om proceduren for udøvelse af retten til at opsig en kreditaftale [artikel 10, stk. 2, litra r)].

For så vidt angår ÅOP, havde Parlamentet foreslået, at forsikringsomkostningerne kun skulle afspejles i ÅOP, når de er en forudsætning for at opnå kredit. Det kunne Kommissionen og Rådet tilslutte sig, men af hensyn til gennemskueligheden blev det indføjet i definitionen af de samlede omkostninger i forbindelse med kredit (artikel 3, litra g)). Parlamentet havde også foreslået to antagelser til brug i tilfælde, hvor debitorrenten kan variere i aftalens løbetid, eller hvor der kun tilbydes en kampagnesats i begyndelsen af kredittens løbetid. Forslaget fik fuld tilslutning fra Kommissionen og Rådet og fremgår nu af bilag I, del II, litra i) og j).

Med hensyn til debitorrenten havde Parlamentet foreslået yderligere betingelser i forbindelse med variable debitorrenter. Der blev taget hensyn til disse tilføjelser, som nu fremgår af definitionen af "fast debitorrente" (dvs. ikke variabel) i artikel 3, litra k).

Hvad angår førtidig tilbagebetaling, havde Parlamentet foreslået at udarbejde ændringer, som kom til at indgå i den fælles holdning: forbrugeren kan tilbagebetale til enhver tid før forfaldstidspunktet [artikel 16].

Med hensyn til overdragelse af rettigheder havde Parlamentet foreslået, at forbrugeren skulle informeres om overdragelse af aftalen til tredjemand. Bestemmelsen blev indarbejdet i den fælles holdning, men finder ikke anvendelse, når den oprindelige kreditor i overensstemmelse med den nye indehaver af rettighederne fortsat står for kreditten i forhold til forbrugeren [artikel 17].

Med hensyn til tilknyttede transaktioner og fortrydelsesrettens konsekvenser herfor bekræftede Kommissionen og Rådet, at når forbrugeren udøver retten i

forbindelse med en købsaftale i henhold til fællesskabsret, er forbrugeren ikke længere bundet af den tilknyttede kreditaftale (artikel 15). Parlamentet foreslog endvidere, at medlemsstaterne skal have mulighed for at beholde eller indføre solidarisk hæftelse. Det afspejles i artikel 15, stk. 2, i den fælles holdning.

Rådet og Kommissionen tilsluttede sig Parlamentets idé om, at de enkelte parter kan ophæve en tidsubegrænset kreditaftale blot ved at give varsel. For at beskytte forbrugerne indeholder den fælles holdning endvidere en bestemmelse om, at kreditor bør være forpligtet til at give mindst to måneders varsel (artikel 13).

Med hensyn til overtræk blev den del af Parlamentets ændringsforslag, som vedrører oplysninger til forbrugeren (bod og morarenter), godtaget og indføjjet i den fælles holdning (artikel 18).

Hvad angår regulering af kreditgivere og kreditformidlere, afspejles Parlamentets ændringsforslag om, at de bør kontrolleres og overvåges af en institution eller en myndighed, i den fælles holdning (artikel 20). Men formidlerne er ikke længere omfattet af denne artikel.

Ændringsforslag, der ikke blev indarbejdet i den fælles holdning, men som Kommissionen alligevel fandt acceptable

Parlamentet foreslog, at kreditor skulle kunne opfylde sin oplysningspligt forud for aftaleindgåelse ved at udlevere et aftaleudkast med alle de nødvendige oplysninger. Rådet kunne ikke tilslutte sig dette forslag. Da gennemsnitsforbrugeren har meget svært ved at forstå betingelserne i en kreditaftale og det obligatoriske skema (jf. 3.3) er den god løsning, når det drejer sig om af give forbrugerne forståelige oplysninger forud for aftaleindgåelse, mener Kommissionen også, at kreditor altid bør være forpligtet til at bruge dette skema.

I bestemmelsen om tilknyttede transaktioner havde Parlamentet foreslået, at en tidligere aftale mellem kreditor og leverandør skulle være en forudsætning for, at forbrugeren kunne iværksætte retslige skridt mod kreditor i tilfælde af manglende eller delvis levering eller manglende overensstemmelse. Det accepterede Kommissionen, men Rådet forkastede idéen. I den fælles holdning overlades det dog som foreslået af Parlamentet til medlemsstaterne at bestemme, i hvilket omfang og på hvilke betingelser disse retslige skridt kan iværksættes.

Med hensyn til tidsubegrænsede kreditaftaler var Kommissionen ikke imod forpligtelsen til at indhente udtrykkeligt samtykke fra låntageren forud for forlængelse af en aftale, men bestemmelsen blev ikke bevaret i den fælles holdning.

Parlamentets ændringsforslag vedrørende artiklen om opfyldelse af en kautionsaftale fandt ikke anvendelse, eftersom hele kautionsområdet blev udelukket fra direktivets anvendelsesområde. Det samme gælder artiklen om påkrav og forfald.

Ændringsforslag, der ikke blev accepteret

Parlamentets forslag om at kræve, at kreditaftaler skal udfærdiges skriftligt, blev ikke indarbejdet i den fælles holdning, for Kommissionen og Rådet mener, at de formelle krav skal være på linje med alle bestemmelserne om fjernsalg. Rådet gav dog medlemsstaterne mulighed for at beholde eller indføre nationale bestemmelser om gyldig aftaleindgåelse [artikel 10, stk. 1, tredje punktum].

Med hensyn til ÅOP (artikel 19) havde Parlamentet foreslået at forklare beregningsformlen nærmere i den relevante artikel. Rådet og Kommissionen mente, at det var tilstrækkeligt at have formelen i bilaget, som ikke blot er indikativt, men en del af lovgivningsteksten.

Med hensyn til tidsubegrænsede kreditaftaler foreslog Parlamentet, at ÅOP beregnes ud fra den antagelse, at der er en konstant kapitalbalance, men forslaget blev forkastet, fordi det ikke afspejler virkeligheden i forbindelse med tidsubegrænset kredit.

Med hensyn til tilknyttede transaktioner havde Parlamentet foreslået, at ved udøvelse af fortrydelsesretten i forbindelse med kreditaftaler burde forbrugeren ikke længere være bundet af den tilknyttede købsaftale. Det kunne Kommissionen og Rådet ikke acceptere, for direktivet vedrører kreditaftaler og ikke købsaftaler. Forslaget kunne endvidere få leverandører til at forhale leveringen af varer eller serviceydelser indtil udgangen af fortrydelsesperioden. Men medlemsstaterne kan fortsat indføre eller beholde sådanne ordninger på nationalt plan.

Med hensyn til overtræk blev den formulering, som Parlamentet foreslog, og som henviste til "overskridelse uden tilladelse", ikke indarbejdet, for den henviser til noget, som kreditor har accepteret, og som derfor i sagens natur ikke er "uden tilladelse" [artikel 18].

Hvad angår harmonisering, havde Parlamentet foreslået at indføre en bestemmelse om minimumsharmonisering i direktivet. Bestemmelsen blev ikke indarbejdet i den fælles holdning. Kommissionen mener, at minimumsbestemmelsen i det gældende direktiv om forbrugerkredit har ført til yderst forskellig lovgivning i medlemsstaterne og dermed til hindringer for adgang til markedet og markedsfragmentering. Da direktivet bl.a. har til hovedformål at oprette et egentligt indre marked for forbrugerkredit, må det ifølge Kommissionen være helt nødvendigt med fuldstændig harmonisering, som omhandlet i den fælles holdning (artikel 22), ikke blot i forbindelse med ÅOP, som anført i Parlamentets ændringsforslag, men også i forbindelse med andre centrale spørgsmål, som direktivet omhandler.

3.3 Nye bestemmelser, der er indføjet af Rådet

Rådet tilføjede kassekredit, som skal tilbagebetales i løbet af en måned, til listen over undtagelser fra direktivets anvendelsesområde [artikel 2, stk. 2, litra e)]. Men der skal gives en kort række oplysninger forud for aftaleindgåelse

[artikel 6, stk. 5]. Da kreditterne kun omfatter en meget kort tidsperiode og derfor ikke vil medføre store omkostninger, kan denne undtagelse accepteres.

Hvad angår lån sikret ved pant i fast ejendom, indførte Rådet to nye undtagelser, som omfatter kreditter, der er beregnet til finansiering af køb af fast ejendom på samme måde som lån sikret ved pant i fast ejendom [artikel 2, stk. 2, litra a), andet alternativ)], og kreditter fra banker i UK, der er baseret på islamiske trosprincipper [artikel 2, stk. 2, litra b)]. Kommissionen tilslutter sig disse undtagelser, for de har til formål at omfatte særlige retlige løsninger i nogle medlemsstater, som kan sammenlignes med lån sikret ved pant i fast ejendom.

I overensstemmelse med de enkle ordninger for kassekredit og overtræk indførte Rådet definitioner for begge kreditaftaletyper, og definitionen af kassekredit er baseret på et forslag fra Kommissionen [artikel 3, litra d) og e)].

Med hensyn til oplysninger forud for aftaleindgåelse indføjede Rådet et obligatorisk standardskema, som bliver ens i alle medlemsstater, og som skal anvendes af kreditgiver til at forsyne forbrugerne med oplysninger forud for aftaleindgåelse [artikel 5, stk. 1, andet punktum/bilag II]. Kommissionen giver sin fulde tilslutning til skemaet, for det vil gøre det lettere for forbrugerne af sammenligne tilbud og at forstå oplysningerne forud for aftaleindgåelse.

Hvad angår enkle ordninger, udfærdigede Rådet et særligt standardskema (bilag III), som ikke er obligatorisk, men som kreditgiver kan anvende til at opfylde sine forpligtelser med hensyn til oplysninger forud for aftaleindgåelse [artikel 6, stk. 1, fjerde og femte punktum].

Rådet indførte visse nye bestemmelser vedrørende selve kreditaftalen. I tillæg til oplysningskravene skal der gives oplysninger om andre aftalevilkår og -betingelser [artikel 10, stk. 2, litra t)], tilsynsmyndigheden [artikel 10, stk. 2, litra u)] og en generel advarsel om følgerne af manglende betalinger [artikel 10, stk. 2, litra m)]. Hvad angår kassekredit, findes der en bestemmelse, som giver medlemsstaterne samme spillerum med hensyn til angivelse af ÅOP [artikel 10, stk. 2, litra g)]. Kommissionen kan tilslutte sig alle disse tilføjelser. Det er mere problematisk med Rådets ændringsforslag om, at artikel 10 ikke bør have indvirkning på nationale bestemmelser om gyldigheden af kreditaftalers indgåelse. Artikel 10 er tænkt som en fuldt ud harmoniseret bestemmelse, og derfor bør det ikke stå medlemsstaterne frit at regulere formelle krav (f.eks. håndskrevet underskrift på aftalen) på nationalt plan. Sådanne formelle krav, som ikke er harmoniseret, kan blive til hindringer på det indre marked.

Med hensyn til oplysninger om debitorrenten [artikel 11] har Rådet besluttet, at hvis ændringer i debitorrenten er knyttet til ændringer i en referencesats, bør der kun gives oplysninger med jævne mellemrum. På den måde er det muligt at undgå unødvendigt bureaukrati og alt for mange oplysninger til forbrugerne.

Rådet har indføjet en mere detaljeret beskrivelse af proceduren for udøvelse af fortrydelsesretten. Det tilføjede også en bestemmelse (artikel 14, stk. 6), som

indebærer, at medlemsstaterne kan beholde nationale bestemmelser om, at opfyldelsen af en aftale først kan påbegyndes efter et nærmere angivet tidsrum.

Hvad angår førtidig tilbagebetaling (artikel 16), har Rådet indført en regel om, at kreditgiver kan kræve kompensation under særlige omstændigheder. Medlemsstaterne kan fastsætte et loft på højst 10 000 EUR for beløb, som kan tilbagebetales inden forfaldstidspunktet, og hvorunder der ikke kan kræves kompensation; den maksimale kompensation svarer til 1 % af det tilbagebetalte beløb, hvis satsen gælder for mere end et år, ellers 0,5 %. Desuden er kreditgiver ikke berettiget til kompensation, hvis ECB's referencesats hæves i tidsrummet mellem datoen for aftalens indgåelse og datoen for førtidig tilbagebetaling. Kommissionen mener, at det er nyttigt at harmonisere kompensationens beregning i betragtning af det indre markeds målsætning, og at de betingelser, Rådet har vedtaget, ikke skader forbrugerbeskyttelsen. Kommissionen ville dog have foretrukket en mere omfattende harmonisering på dette område.

Rådet tilføjede muligheden for at anvende udvalgsprocedure (i overensstemmelse med artikel 5a, stk. 1-4, i afgørelse 1999/468/EF, jf. dennes artikel 8), til fastsættelse af de antagelser, der anvendes ved beregning af ÅOP for visse kredittyper [artikel 19, stk. 5]. Dette fremgår af den fælles holdnings artikel 25, og bestemmelsen har Kommissionens tilslutning. Spørgsmålet var på grund af sin meget tekniske karakter ikke egnet til nærmere drøftelse i Rådet, som derfor besluttede at overlade det til en mere egnet procedure.

Direktivet giver medlemsstaterne en række reguleringsmæssige valg (mulighed for at anvende enkle ordninger kun i forbindelse med visse kreditaftaler [artikel 2, stk. 5 og 6], kun at kræve angivelse af ÅOP ved reklame [artikel 4, stk. 1], ret til ikke at kræve angivelse af ÅOP for kassekredit ved reklame, oplysninger forud for og i forbindelse med aftaleindgåelse [artikel 4, stk. 2, litra c), artikel 6, stk. 2, og artikel 10, stk. 2, litra g]), mulighed for at tilpasse bistand til forbrugerne [artikel 5, stk. 6], at undlade fortrydelsesret i forbindelse med aftaler indgået under medvirken af en notar [artikel 14, stk. 5], ret til at fastsætte retslige skridt i forbindelse med tilknyttede aftaler [artikel 15, stk. 2], ret til at bevare eller indføre regler om indgåelsens gyldighed [artikel 10, stk. 1] og til at fastsætte en loft på 10 000 EUR, hvorunder der ikke kan kræves kompensation for førtidig tilbagebetaling [artikel 16, stk. 4]). Rådet forpligtede endvidere medlemsstaterne til at underrette Kommissionen, når de benytter sig af de fleste af disse valgmuligheder, således at oplysningerne kan offentliggøres (artikel 26). Hertil kommer en bestemmelse om, at Kommissionen overvåger konsekvenserne af disse valg for forbrugerne og det indre marked [artikel 27, stk. 2]. Kommissionen er enig i disse tilføjelser.

4. KONKLUSIONER

Den fælles holdning er tilfredsstillende med hensyn til fire af de fem centrale emner, som direktivet vedrører. Bestemmelserne om oplysninger forud for og i forbindelse med aftaleindgåelse, om ÅOP og om fortrydelsesret er harmoniseret i fuldt omfang og sikrer forbrugerne en høj grad af oplysning og beskyttelse, samtidig med at de skaber forudsætningerne for et egentligt indre marked for forbrugerkredit. Det

standardskema til oplysninger forud for aftaleindgåelse, som Rådet har indført, vil give forbrugerne et godt grundlag for at kunne sammenligne tilbud.

Kommissionen gik ind for yderligere harmonisering i forbindelse med førtidig tilbagebetaling. Kommissionen gik ikke ind for at give medlemsstaterne mulighed for at bevare eller indføre national lovgivning om gyldigheden af kreditaftalers indgåelse. Den kan dog tilslutte sig Rådets samlede kompromis i betragtning af de fremskridt, der er gjort på de øvrige centrale områder, og vanskelighederne med at nå til enighed i Rådet i det hele taget.